

ΕΦΡΕΜΟΒ

EFREMOV

Дом на култура „Григор Прличев“ —
Охрид
Директор: Видое Видически
Уредник: Менка Змејкоска
23. 06. — 10. 07. 1987 г.

Изложбен салон на Спомен куќата на
„Браќа Миладиновци“ — Струга
Директор: Ристо Танески
Уредник: Димитрие Дурацоски
10. 07. — 20. 07. 1987 г.

Завод, музеј и галерија — Битола
Директор: Никола Ивановски
Уредник: Лиљана Христова
август — септември 1987 г.

КИРИЛ ЕФРЕМОВ
KIRIL EFREMOV

АТЕЛЕЈСКАТА АТАНАЗИЈА ОД КИРИЛ ЕФРЕМОВ

Хомо сапиенс — со возлети кон минатото и со возлети кон иднината, со *ad infinitum* тенденција на уметниковиот бурен мозок, но всушност во рамките во кои може да се распне еден човечки живот, тоа е есенцијата и распонот на Кирилоефремовското од поодамна промулгирано сликарство.

Мноштвото парадигматични потези во една композиција, вкупно уште по трижтолку во сите од кои произлегува цел еден фантазмогоричен свет којшто шумоли од настани, како што шумоли вселената со многубројни експлозии во секој миг, би се рекло, претставуваат главна насока во размислувањата кои првично се појавуваат кај по-смаатрачот. Може да се замисли силината на сонцето кое растркалано по земјата предизвикува палеж на сите предмети со кој е зафатена и општата човекова душа а која пак со сето свое совршенство, со милениуми создавано, се вивнува во вечноста на космичките пространства. Агенсот е, секако, во таканаречените космички експлозии кои би морале, сразмерно, да се случуваат во уметниковата душа во моментот кога чинот на творењето ја има завршната доза на употребната вредност. Творечкиот агенс, всушност, започнува да делува со вслушнувањата во криковите на тишината, со победоносното разоткривање на антиматеријата, во смисла на: свесно испиениот шум (флуидот од апстрактното кон конкретното), несвесното конакување в глава на бучењето од нерасонатниот град (што е налик на подмолно татнење, вулкан пред ерупција, еден крик на птица, писок на локомотива), сите впиени рамнодушно, се неповратни, но се трајна инспирација; нешто како: мигот при раѓањето е единствен, сите по него се копии. Умејтникот го доловува тој првичен миг. Така, Кирил Ефремов може и знае прокрустовски да си игра со тајните на сите иронии кои го следат еден обичен човеков живот. Тоа се гледа и преку својевидната бескомпромисност која нè убедува дека ќе бидат решени сите жизнено-јазловни прашања околу кои се фатила да танцува сликаревата палета. Тие се решаваат преку разобличување и разголчување на цивилизациските синдроми или разните конформитети кои авторот ги сместува во буништа за конакување на глумци, демони, црни птици.

Човеколиките фигури немаат аполонски одлики, туку свесно се подредени на загатливи изопачености низ кои се насира побргу трагичност и вознемиреност, отколку оптимизам и смиреност. Тоа е

поткрепено уште и со присутноста на двоглави пци, споменатите демони, глумци, претскажувачки птици... Дури ни гулабите не се бели, туку сиви. Со многубројните лица човекот е, всушност, најосаменото живо суштество на планетава со сите можни претчувства, но секогаш со неминовните подготовки за крајниот чин. Авторот тој чин во сите бдеења над своите творби го подготвува свечено, радосно, чинот да биде прослава. Подготовкаите се бавни, и покрај фантазмоскопските опсесии од кои понекогаш не може да се одбрани човековото битие, и покрај апокалиптичните јавачи коишто овде наместо на вихрогони ванзираат на моторни машини, подготовкаите всенос се одолговлекуваат бидејќи Замокот е таму, на ридот, на една од висинските коту во иднината; во него како во претсказание гледаат вознемирени очи на детето, на момчето, на брадестиот старец — на авторот од долгата возна композиција која ита низ непознати предели, но со јасна цел — кон Замокот на вечноста („Автопсихогенезата“).

Тоа за сушноста, во која неизбежно е вградена и последната Кирилова фаза композирана на релацијата помеѓу светската културна метропола (Париз) и македонската инспиративна зона. Од видокругот на париските брасерии се приметуват достигнувањата на западната цивилизација („Нотр Дам“) — но исто така преку отворени прозорци се шири глетка на вознемирени загасито-жолтеникави предели од татковинската кириломакедомонија. Уметникот смислил подрум каде во тајност завиен лежи верниот пес — чувар на родното инспиративно огниште. Тоа колку за показ дека секое креативно битие припаѓа на определен сопствен простор од кого гледа во светот, но умешноста е колку тој сопствен простор е пренесен во творбата така да биде препознатлив и на другите места во универзумот. Во нашиов случај обидот се остварува преемствено, но сигурно, од вртокот до сликот — бесмртноста (асоцијација од „Ателејска атаназија“). Вклучувајќи ја сета своја проминенција, нашиот автор успева своите локални бои да ги вточува во универзумот и обратно, универзумот да го вточува во светот на своите дела.

Сето ова беше обид за пролегомена на сликарството од Кирил Ефремов. Поединечно пак, секое негово дело содржи нуклеус кој може да се развие до апстрактум, а што пак ја исклучува баналната наративност како одлика на соодветното дело. Нуклеусот е силен ако експлодира во безброј различни асоцијации кај конзументот кој чувствува возбуда која не мора дососема да знае да си ја објасни, застанат пред било која слика на Кирил Ефремов.

Паско Кузман

ПАСКАЛ ГИЛЕВСКИ

ГОЛЕМИОТ СОН НА КИРИЛ ЕФРЕМОВ

Секој Вистински уметник будно сонува еден друг свет, една друга реалност и најпосле сонуваното станува уметност. Така е и со Кирил Ефремов, тој извонреден македонски сликар, кој едноставно нешто сонува, а имам впечаток дека никогаш не спие, постојано е во некакво движење, во некакво длабоко грчевито креирање на сопствениот живот, од онаа светска отскочна точка, што накратко се вика Штип, па сè до такви имагинарни предели, до какви можеби не стигнал ниеден друг наш уметник.

Што сака да постигне Кирил Ефремов? Тоа спаѓа меѓу оние занесеници кои се стремат кон речиси невозможното, недостижното, совршеното. Вечно и ракопашно се бори со мимолетното, со безвредното, со визуелниот хаос. Ја бара хармонијата и суптилната логика на визуелниот живот, па затоа, сето негово досегашно творештво можеме да го наречеме голем обид (или како што рековме погоре — сон) за освојување на „видливото непознато“. Имено, Кирил Ефремов на невидливите тајни и душевни форми, им дава видлива егзистенција. Неговото сликарство спаѓа меѓу најпоетичните ликовни експерименти во нашата национална уметност. Можеби тој квалитет го примил од својот учител Лазар Личеноски, ако воопшто можат да учат таквите суптилности. Личеноски своето го предава поетично, но реално, додека Ефремов, за разлика од својот учител, на реалноста ѝ наддава една ноза, поетска реалност, го активира сонот, другата страна на реалноста.

Во таа смисла Кирил Ефремов е најдоследен надреалистички сликар во македонската уметност, се разбира, покрај Спасе Куновски, Васко Ташковски и Благоја Николовски. За Кирил Ефремов уште одамна напишавме дека создава еден вид лирско-медитативен надреализам, со акценти и реминисценции на античкото и ренесансното сликарство и со инспирации од современиот живот, од литературата и од филмот. Во ова сликарство постои и извесна симболика што потекнува од нагласен литературно-филозофски афинитет. Имено, по овие карактеристики сликарството и воопшто творештвото на Кирил

Ефремов се разликува од другите поборници на надреалистичкото кредо во нашата уметност.

Кирил Ефремов не се померува со постојното; но тој не го негира тоа, туку го модифицира, го збогатува со уште една димензија, која е невидлива и несетлива за другите набљудувачи. Понекогаш, големиот сон го води до далечните пластови на историјата, и оттаму црпи инспирација за нови креации. За да изгледа што поуверливо неговиот надреалистички свет, тој се служи со солиден цртеж, често што се изедначува со класичните манири на цртање, како и со живи бои и со прецизни деталзирања и потенцирање на некои елементи во композицијата. Во „класичниот“ надреализам на Ефремов исто така, како што добро забележува д-р Борис Петковски во својата книга „Современо македонско сликарство“, наоѓаме и далиевски инспирации испреплетени со белези од поп-артот.

Секако голема улога во сликите на Кирил Ефремов игра линијата, цртежот, што во опусот на овој уметник ќе се јавува мошне често и како одделна ликовна дисциплина. Самиот Ефремов ќе го запише следново, фрлајќи светлина врз некои аспекти на своето творештво: „Цртежот претставува независен феномен со свои закони, со сопствени естетски значајки, во моментот на првичната реакција пред природата прераснува во самостојна дисциплина, но и во правата и во втората смисла има две значења: секогаш може да биде максимално апстрактен и максимално конкретен“.

И во случајот со цртежите на Кирил Ефремов ќе забележиме јасна амплитуда од класичниот начин на гледање и сфаќање кон модерниот израз и кон современите теми. Така, во тие цртежи кои дишат со привлечна суптилност, ќе откриеме и знаци од искуствата на некои стари мајстори (Холбајн, Дирер), но и поттици од помодерните уметници (Дали, Пикасо), потенцирајќи го на тој начин своето уверување дека уметноста, па според тоа и цртежот е школа, култура и искуство, а не случајност и медиокритет. Ефремов вложува голем труд за да ја постигне сета елеганција и бравурозност на секоја црта. Тој ја смета за мошне блиска сентенцијата што ја искажал Плиниј за големиот антички сликар Апелес *Nulla dies sine linea* (Ниеден ден без линија). Раката како и духот, постојано треба да вежба, за да не запина при неважните стапици, да не лута и да не се изненадува пред она што го потиснува уметничкиот порив, туку директно да ја погодува суштината.

Во некои цртежи Ефремов употребува боја, со желба да го потсили цртежот, создавајќи на тој начин автохтоно дело, еден вид комбинација на цртеж и слика. Тој инсистира на секој детаљ, а понекогаш еден лист исполнува со повеќе меѓусебе неповрзани фигури и лица, постигувајќи на тој начин извесна надреалистичка димензија во својата композициска целост, една импресивна сугестија на „Друг простор“ и на „Друго време“. Освен на убавината на линијата, во

своите цртежи, како и во своите слики, Ефремов им посветува внимание и на анатомските и композициските вредности. Анатомијата во неговите слики и цртежи зазема централно место. Ефремов докажува дека без добро познавање на оваа наука, без познавање на човечкото тело, не може да се запознае и да се прикаже душата на човекот. Во таа смисла Ефремов има создадено неколку анталогиски дела.

Во големиот опус на Кирил Ефремов наоѓаме и вредни мртви природи, а особено пејзажи, што се речиси секогаш присутни и одделно во композициите со човечки фигури, во вид на композициски фон или како споредни и дополнителни компоненти. Во последно време, тој посебно внимание, како на самостојна целост, му посветува на пејзажот. Тоа се пејзажи, би рекле, на душата, на споменот, на имагинацијата. Во нив скржавоста на колоритот се надополнува со буен и комплексен „сликарски“ цртеж. Небаре авторот заронил во длабините на својот предмет, ги испитува распространетите корени, откривајќи ја анатомијата и лирската архитектоника на пејзажот. Тоа е сосем ново видување и нов третман на пејзажната уметност кај нас. Колку што сето тоа нè информира за еден модерен пристап и сензибилитет, толку во нас се раѓа фина асоцијација на класичен ред и суптилитет. Во тие нови пејзажи Кирил Ефремов го откри теренот на својата зрела медитативност, кај што се соединуваат сите негови сликарски доблести: цврст, извезжан, цртеж, колористичка чувственост, осет на композиција и средување и усогласување на различните визуелни елементи и ликовни компоненти. Од тие придушени и длабоко почувствувани слики извира извесен сонатен израз, како сосем нов квалитет во нашето сликарство, што го рангира овој автор меѓу најдобрите наши творци.

Колку што е плоден Кирил Ефремов, во последно време е истовремено и сè поинтересен и сè повеќе го продлабочува својот израз, се ослободува од некои елементи што порано ја отежнуваа композицијата, како што беа младешките симболи и морбидните асоцијации. Сега сликарскиот потег е виртуозен, но не е извештачен, туку лесен и шармантен, водејќи со зрела сигурност една цела раскошна диплома од сликарски вредности, кои се стремат кон прекрасно созвучје, се надополнуваат меѓу себе и се изедначуваат, според некаков таен принцип на творечка самосвест, со пријатна и привлечна амбиција за афирмирање на најдобрите и селективните компоненти.

Имавме чувство дека овие дваесетина години, во кои Ефремов го печел својот занает, сега наеднаш ни откриваат едно вредно ликовно дело кое своите корени ги има вдалабено во ровката почва на современото македонско сликарство.

Тоа чувство на сигурност, нè исполнува и со голема надеж за творечката иднина на Ефремов, за продолжување на неговиот голем Сон.

СЛАВКО ЈАНЕВСКИ

Тој свет на митот, на сонот, на невиденото — доаѓа ли од свеста на нашето минато или е свест на една иднина што ќе биде презаситена од сите можности на своето време?

Тој свет! Кој?

Оној што ни го донесоа душевните чинки на многуте познати и непознати мајстори со палета, оној ту чудесен ту чудовишен реализам со живот на расчленета анатомија, изгубена тежа на планетата, исчанчени димензии, морничави лирики, епови на таинственоста. Програмски го нарекоа надреализам, а бездруго секогаш и секому не му се нужни класифицирањата. Таквиот свет се доживува од еден здив, со возбуда, брзо. Тој, и не барајќи ја соработката на љубителот на уметноста, не барем веднаш, како да фрла предизвик: без нас, ваквите слики, секојдневието би било посиромашно за една тајна.

Ефремов, овој млад и даровит сликар му се доближува на тој свет на фантазијата и станува негов граѓанин со необични визиткарти на големи платна на кои или од кои плиска суша и градоносност, гол студ и штотуку разбудени полиња; во напуштеното село Бадникот е апокалиптичен, Велигденот е ден на пустош и мртви птици, жетварот е Антеј до коленици в земја, Дон Кихот е дух или призрак на мистеријата над изгубениот селанец. Ефремов својата мисла и не се обидува да ја искаже во јасна реченица — тој е јасен во цртежот и недвосмислен во бојата — но неговата прикаска е колаж на неспокојства без кои и нема и немало и не ќе има творештво. Неговото богатство е великодушност да обогатува околу себе со необичност: да се дојде од митот и да се остане во него. И, останувајќи во тој мит, тој ќе се движи во него со благородност да сирне зад нејасната меѓа на сонот.

С. Јаневски

Објавен осврт во каталогот за изложбата во Уметничката галерија — Скопје, во месец април 1972 година.

КИРИЛ ЕФРЕМОВ

Роден 19. XII 1938 во Штип. Сликаство завршил во училиштето за применета уметност во класата на Лазар Личеноски во Скопје и на Академијата за ликовна уметност во Белград.

Член на СЛУЈ и ДЛУМ од 1966 година.

Студиски престој во Париз 1975 и 1986, Италија, Швајцарија, Грција.
Адреса: „Вера Циривири“ 29/1 92000 Штип, телефон: (092) 22-976.

САМОСТОЈНИ ИЗЛОЖБИ:

- 1960 — Народен музеј, Штип, (со Д. Биков)
- 1965 — Работнички универзитет, Штип
- 1966 — Центар за култура и информации, Скопје
- 1967 — Работнички универзитет, Струмица
- 1969 — Центар за култура и информации, Скопје
  - Уметничка галерија, Куманово
- 1971 — Работнички универзитет, Штип
- 1972 — Уметничка галерија, Скопје
- 1981 — М. К. Астибо — Култура на трудот, Штип
- 1982 — Макпетрол — Култура на трудот, Скопје
- 1984 — Уметничка галерија, Скопје
- 1985 — Музеј — Галерија, Кавадарци
  - Дом ЈНА — Изложбен салон воаје Дом на културата — Штип
- 1986 — Центар за култура и информации, ЦРТЕЖИ, Скопје
  - Галерија КОМЕРЦЕ, Љубљана
  - Галерија Е. Сандоз, Париз

ГРУПНИ ИЗЛОЖБИ ВО ЗЕМЈАТА И СТРАНСТВО:

- 1967 — Современо македонско сликарство — Млада генерација, МСУ, Скопје и Галерија Трибина на младите, Нови Сад
  - Ликовна средба на ликовните колонии од Југославија, Суботица, Палиќ
  - Изложба на Струмичката ликовна колонија, Струмица
- 1968 — НОБ во делата на ликовните уметници, Центар за култура и информации, Скопје
  - Современо југословенско сликарство, Струмица
  - Цртежи и гвашеви — изложба на ДЛУМ, салон на МСУ, Скопје
- 1969 — Меѓународна струмичка ликовна колонија, Струмица
  - Ангажирана уметност 1919—1969. во Југославија, Словенградец

- Современа македонска уметност во Анкара и Истамбул, Турција
- Современа македонска уметност во Јаши и Пјатра Ниамц, Романија
- Современа македонска уметност во Ферара, Италија
- Современа македонска уметност, МСУ, Скопје
- Селективна изложба на ДЛУМ
- 1970 — Моето сакано дело, Уметничка галерија, Скопје
- Нашето историско минато во делата на македонските ликовни уметници, уметничка галерија, Скопје
- Струмичка меѓународна ликовна колонија, Охрид, Скопје, Штип, Куманово
- 1971 — Струмичка меѓународна ликовна колонија, Струмица
- Современа македонска уметност, МСУ, Скопје
- НОБ во делата на ликовните уметници од Југославија, Галерија на Домот на ЈНА, Белград
- Генерација македонски ликовни уметници, Центар за култура и информации, Скопје
- Нашето историско минато во делата на македонските ликовни уметници, Најнови творби, Галерија на МСУ, Скопје
- 1973 — Денови на македонската ликовна култура во Рим, Италија, 16 македонски сликари, Галерија Џулија
- 1975 — Галерија на скопската култура во Белград, Галерија на културниот центар
- ЈУГОСЛОВЕНСКИ ПОРТРЕТ, Галерија на југословенскиот портрет, Тузла
- ДЛУМ — цртеж, НУБ „Климент Охридски“, Скопје
- 1978 — Современа македонска уметност — селективна изложба на ДЛУМ во Бања Лука
- Избрани дела од Интернационалната струмичка ликовна колонија, Суботица
- 1979 — Современа југословенска уметност „Плави салон“, Цетиње
- ДЛУМ — цртеж, НУБ „Климент Охридски“, Скопје
- 1980 — ДЛУМ — цртеж, НУБ „Климент Охридски“, Скопје
- 1981 — ДЛУМ — цртеж, НУБ „Климент Охридски“, Скопје
- 1982 — ДЛУМ — цртеж, НУБ „Климент Охридски“, Скопје
- 1983 — Современа југословенска уметност, „Плави салон“, Цетиње
- ДЛУМ — цртеж, НУБ „Климент Охридски“, Скопје
- 20 години струмичка ликовна колонија 1964—1983., Струмица, Скопје, Штип
- ДЛУМ — Минијатурно сликарство, Центар за култура и информации, Скопје
- 1984 — 40 години АСНОМ, Современа македонска уметност, јубилејна монографска изложба, МСУ, Скопје
- 40 години АСНОМ, Современа македонска графика, јубилејна изложба на НУБ „Климент Охридски“, Галерија Дом на младите, Скопје

- 40 години АСНОМ, Македонски акварел, монографска изложба,, Центар за култура и информации, Скопје
- 40 години АСНОМ, Годишна изложба на ДЛУМ, Уметничка галерија, Скопје
- 40 години АСНОМ, ДЛУМ — ЦРТЕЖ, јубилејна изложба на НУБ „Климент Охридски“, Скопје, Куманово, Штип, Битола
- ДЛУМ — МИНИЈАТУРНА СЛИКАРСТВО, Центар за култура и информации, Скопје
- 1986 — Интернационална струмичка ликовна колонија, Уметничка галерија, Скопје
- Илнден во делата на македонските ликовни уметници, јубилејна изложба, Галерија на Музеите на Македонија, Скопје
- Еротизмот во современата македонска уметност, Изложбени салони на Центарот за култура и информации, Скопје
- Современ македонски акварел, селектирана изложба, Галерија на Зрењанин
- 1987 — ГЕНЕРАЦИЈА 66, Галерија павиљон „ЦВИЈЕТА ЗУЗОРИК“, Белград, Уметничка галерија „СКОПЈЕ“, Скопје, Дом на културата „Боро и Рамиз“, Приштина

НАГРАДИ И ПРИЗНАНИЈА:

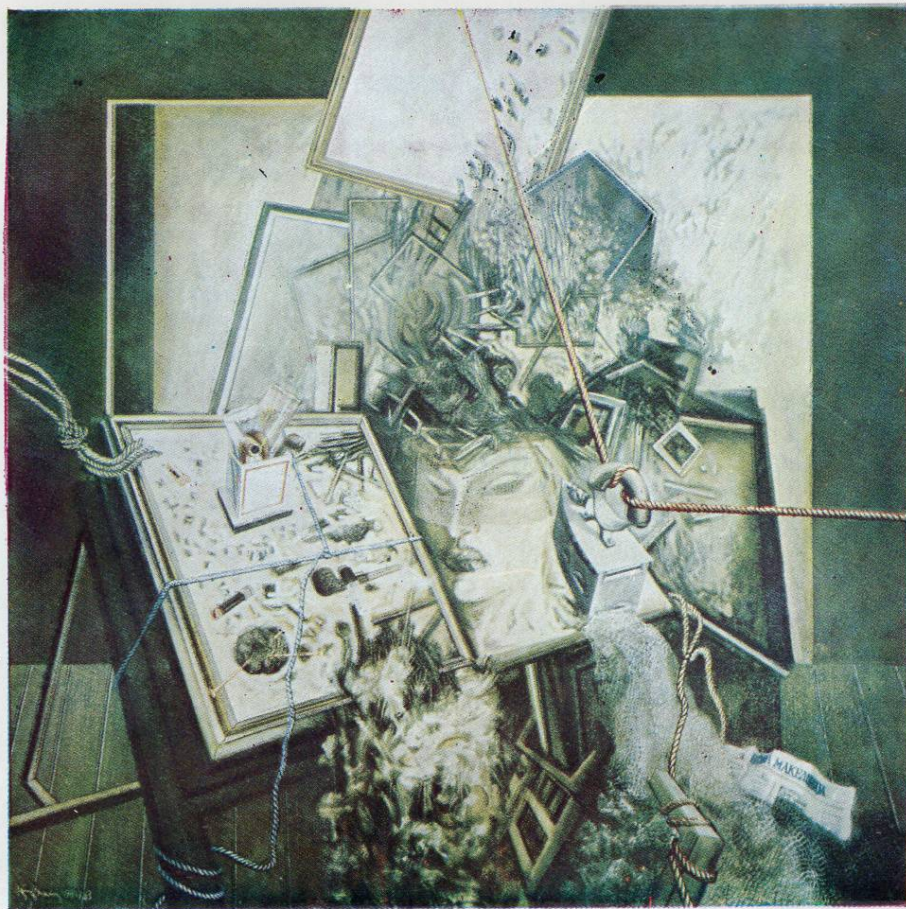
- 1965 — Ноемвриска награда за сликарство, Собрание на општината Штип
- 1968 — Прва награда за сликарство на Општинската културно-просветна заедница — Штип
- 1969 — Откупна награда на МСУ — Скопје на изложбата Наше историско минато
- 1980 — Награда за сценографија на Републичките аматерски смотри
- 1981 — Награда „ЛАЗАР ЛИЧЕНОСКИ“ на ДЛУМ за сликарство
- 1983 — „КЛИМЕНТ ОХРИДСКИ“ — награда на ДЛУМ и НУБ за цртеж

К А Т А Л О Г

1. СОНОТ НА РИБАРОТ, Триптихон, 1982/83., масло на платно, дим. 100 X 240 см.
2. ЛЕТО, 1976/82., масло на платно, димензии: 100 X 120 см.
3. ЦИВИЛИЗАЦИЈА I, 1977., масло на платно, дим.: 120 X 100 см.
4. МЕТЕЖ, 1977/78, масло на платно, дим.: 120 X 100 см.
5. ДЕЛИРИУМ, 1978/79, масло на платно, дим.: 120 X 100 см.
6. МЕГАЛОПОЛИС, 1979, масло на платно, дим.: 135 X 120 см.
7. ЗАГРОЗЕН ПРОСТОР, 1980, масло на платно, дим.: 100,5 X 135 см.
8. ОАЗА, 1980, масло на платно, дим.: 80 X 100 см.
9. ПОПЛАВА, 1980, масло на платно, дим.: 100 X 120 см.
10. МЕТАСТАЗА, 1981, масло на платно, дим.: 100 X 120 см.
11. ПАРОКСИЗАМ, 1982, масло на платно, дим.: 100 X 100 см.
12. ФЕМИНИСТКА, 1982/83, масло на платно, дим.: 100 X 100 см.
13. АВТОПСИХОГЕНЕЗА, 1983, масло на платно, дим.: 80 X 100 см.
14. НЕДОФАТ, 1981/84, масло на платно, дим.: 100 X 120,5 см.
15. ОДА НА ЛЈУБОВТА И СМРТТА, 1986/87 (Париз—Штип), масло на платно, дим.: 100 X 120 см.
16. МЕТАФИЗИЧКИ МИГ, 1986/87 (Париз—Штип), масло на платно, дим.: 80 X 100 см.
17. АТЕЛЕЈСКА АТАНАЗИЈА, 1986/87 (Париз—Штип) масло на платно, дим.: 100 X 80 см.
18. НАРЦИС, 1986, Париз, масло на платно, дим.: 45 X 65 см.
19. ЛАОКОНОМАХИЈА, 1986, Париз, масло на платно, дим.: 50 X 65 см.
20. ВОЗЛЕТ И ЗАВИСТ, 1986, Париз, масло на платно, дим. 75 X 64 см.
21. ПАНТЕИСТИ, 1986, Париз, масло на платно, дим.: 75 X 64 см.
22. ЖАЛУЗНА ЖЕНА, 1986, Париз, масло на платно, дим. 54 X 65 см.
23. НОТР ДАМ, 1986, Париз, масло на платно, дим.: 38 X 48 см.
24. ЈАБОЛКНИЦА ВО СОБА, 1986, Париз, масло на платно, дим.: 38 X 48 см.
25. ВИОРЕН ПРЕДЕЛ, 1986, Париз, масло на платно, дим.: 38 X 48 см.
26. ТИШИНА, 1986, Париз, масло на платно, дим. 38 X 48 см.
27. ВЕРНОСТ, 1986, Париз, масло на платно, дим.: 50 X 38 см.
28. ДЕБНЕЊЕ, 1986, Париз, масло на платно, дим. 38 X 48 см.
29. ЖЕНСКИ ПИКНИК, 1986, Париз, масло на платно, дим.: 38 X 48 см.
30. ЛЈУБОВ, 1986, Париз, масло на платно, дим.: 35 X 27 см.
31. ГУПСКО ЛЕТО, 1986, Париз, масло на платно, дим.: 48 X 38 см.

АВТОПСИХОГЕНЕЗА

ФЕМИНИСТКА

МАРИНА АБРАМОВИЧ

ДЕЛИРИУМ

МЕТАСТАЗА

Насловна страна: Пароксизам
Печати: БГЗ ООЗТ „Киро Дандаро“, 1987
Тираж: 300 примероци

